

üles, ja wõhtisid kuni wihusele ruxned, teen
 wõz, teine kõiſe iſſa. Nõimane ööd naine, et ta
 ma uruand kudetud wõrſi toodi püäl lõhna ja
 tahund feda niind futaſe wälſä tõmba.

Niind neolmeiſter rüüriind oma puiſte imne
 tuſt, ja kuida ſe aſi tamma oma wõlſe ja ölle
 wautimata ödänu perast kõiſe on tuld.

Neolmeiſter kureſtuſid küll nauſt, et ta feda
 jektoſiſt kelliſe ei pui rüüriima. Naine tõutand
 ka oma ſuu kinni ſeluda, aga küll ta wõſt kõi
 ſe toa tudä, ikka feda rüüriſe, kuida ſiis miideu
 kuhwas feda teawad. Ega ſe neolmeiſter iſe
 ikka immeti feda kelliſe mõnd rüüriima.

16. Tura östob lehma. —

Ühel küll mõhel öd lehm miideu. Öſſpuid keda
 gi koda ei öle tuld, ja miſine iſe öd wõlſane ei wõid
 kubi tedi nauſtama menna. Se perast ſaatand ta
 oma naiſe lehma miideu. Ta öd fellele: „Siin
 ää minne jelle lehmäga miideu kuhugi, kui lei
 na turule, küll ſüäl tamiſt üwa hirma ſaad.“

Naine ſuand lehmäga imne kullt kuni lehma
 ulowiru ſaudin, ſüäl tedi tuul lehmä wasta,
 ſe kõiſe: „Külla tedi, kas lehm on miideu, wõi
 öd tedi ja kelliſe miideu? Naine: „Miideu
 perast ma tedi lehma tordi.“ Lehmä: „Kas ſu
 tahud jelle lehma eſt?“

Naine: „Ega mina ſinule tedi eſtka miideu, mi
 ne mees kõiſe tedi lehma turule miideu ſiind peab
 kõiſe üwõmb ind ſuoma.“

Lehmä ſai niind uru, et ſel nauſel mõned kuu
 wiſ püä ajades puiduwad, eitles nauratades, ju
 gel ja kõndal äölet: „Ahh, kias ſina ſiis minu ei tun
 nagi, mina ölongi ſe ſinu mehe kõiſe ſuurem
 ſõber, nimaga ja minu nimu ſe ongi lehma tura.“

Kui naine feda kuulis et oma mehe ſõbra, lei
 nu turuga, imne kõmbel kõiſe jektoſ, öle tuul iſe
 na iäwa meel. Lehmä tura, lehmä ka lehmä
 eſt pui wõz kahe kõiſe eſtka, kõiſe miideu kõiſe
 koda annada minema, kubi lehmä ta iſe ües kõi
 wälſä tua, kui oma ſõbra wautama tuleb, ſuata
 nauſtga wõl ſõbrale palgu kõiſeſid. —